

Denok egin beharreko bidaia

**Miren Azkarate
Badiola**

Zirkua fantasiari ateak zabaltzea da. Ezinezkoa den guztia egia bihurtu daitekeen mundu magiko batera bidaia egitea». Eta azer-nolako bidaia egin nuen aurrekoan Gure Zirkua ikusten. Esaldi horrekin hasi zen ikuskizuna eta egunak pasatu badira ere, oraindik bidaiatzen jarraitzen dut.

Nik, bost urteko haurragatik joan nintzen honek, ikaragarri gozatu nuen. Ezin ditut azaldu ordu eta erdi luzean bizi eta sentitu nituen sentimenduak; pailazoen txantxeekin barre egin nuen,

akrobazia batzuekin negar egin nuen, haurrak ikusi nituenean malabarak egin hunkitu egin nintzen... Gora eta behera aritu nintzen bidaian zehar.

Ez nintzen bakarra izan. Ikuskizuna begiratzeaz gain, nire ingurura ere begiratu nuen eta adin guztietako pertsonak ikusten nituen emozioz gainezka, begiak eta ahoa ezin itxi, parte hartzen, txaloka, abestuz... Adin guztietakoak! Zer ikuskizunek lortzen du hori?

Nire bizitza guztian ez dakit zenbat zirku ikusi ditudan, asko ez, baina argi dut guztiz desberdina izan dela hau,

nahiz eta betiko zirkuaren xarma mantendu; estetika, musika mota bat, hasierako “nola zaudete?” galdera... Baina ez du ikusi ditudan beste zirkuarekin zerikusirik, hasteko eta behin euskaraz delako. Eta uste dut euskaraz izatea gako delako Gure Zirkua berezia izateko. Noski, espektakuluak duen maila gutxietsi gabe, benetan sekulakoa baita.

Ikaragarria izan zen. Bidaia luze bat opa diet bertako langileei. Magia inoiz baino gehiago behar dugun mundu eta momentu honetan, milesker, Gure Zirkua! •

Jainkoa banintz

Antton Izagirre

Nork ez du izan, maiz edo uneren batean, guztiz ahaldua izateko desio hori. Gure inguruan bizitzen edo ikusten ari garena tupustean aldatzeko nahia oso gizatiarra delakoan nago.

Haurren iruditerian pentsamendu magikoa nagusitzen den moduan, gaztaroan errealitatea iraultzeko grinak, amesten dugun mundu hori posible den usteak hartzen du gaina. Agidanez, gure ahalmenak eta gaitasunak mugatuak direla ohartzea heldutasun prozesu baten ondorio izan ohi da.

Gauzak horrela direla jabetuta ere, nekez uko egingo diogu behatz jainkotiarra izan eta hark markatu heinean errealitateak bat-batean aldatu eta errealitate berriak sortzeko jolasari. Se-

guru nago noizbait aurkitu dugula geure burua errealitate birtual edo magiko horren sorkuntzan.

Zenbaitek, neurrigabeko ontasunak eraginda edo, jainkotasuna, ustezko gaitasun hori, munduko desoreka, injustizia, gerra, gosea, pobrezia, ezintasun eta ezbeharrak eragoztera bideratuko luke.

Hala ere, desio mundutarragoek hartzen dute gehienetan gure gogoak. Pentsa dezagun zenbat aldiz, borondate onez edo haserrearekin eraginda, ustez aldrebesak zaizkigun albokoan joerak, tupustean aldatzearekin amestu dugun.

«Mundua dantzan jarriko nuke jainkoa banintza», kantatzen zigun Imanolek, Amurizaren hitzetan. Desio bera

sumatzen nion lagun euskaltzale bati, haserre bizian, estropadetan patroieuskdunak arraunlari euskaldunei gazteleraz aginduak ematen entzunda: «Kontzientziarik ezean, ahalmen jainkotiarra beharko genuke euskal jendar-tearen hizkuntza joerak aldatzeko».

Baina tira, nahiz gure asmo subjektiboek gure ingurua onbidean jarriko luketela uste izan, arriskugarria litzateke ahalmen mugagabe horien jabe inoregitea. Historiak erakutsi digu naturaz gaindiko botereak bereganatu nahi izan dituztenek mendekotasun militarra eta esklabotza ezarri izan dutela.

Horrela, bada, zaila izan arren, geure ahalmen mugatuak ontzat emanda, «lepoan hartu eta segi aurrera» besterik ez zaigu geratzen. •